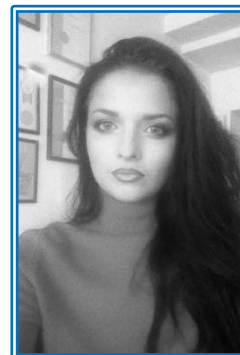

УДК 343.211.3

Вислоцька Тетяна Юріївна,
аспірант кафедри кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету
Львівського державного університету
внутрішніх справ

ТАЄМНИЦЯ УСИНОВЛЕННЯ (УДОЧЕРІННЯ) У КРИМІНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ОКРЕМИХ ІНОЗЕМНИХ ДЕРЖАВ

Досліджено кримінально-правову охорону таємниці усиновлення у законодавстві окремих іноземних держав. Здійснено аналіз видів об'єктів складів злочинів, пов'язаних із посяганням на таємницю усиновлення. Акцентовано увагу на кримінально-правових нормах держав, у котрих відомості про усиновлення трактуються як сімейна, приватна таємниця. Обґрунтовано доцільність віднесення розголошення таємниці усиновлення (удочеріння) до злочинів проти сім'ї та неповнолітніх.

Ключові слова: таємниця усиновлення, об'єкт складу злочину, професійна таємниця, злочини проти сім'ї та неповнолітніх, іноземне законодавство.

Постановка проблеми. Сьогодні, в умовах розвитку інформаційної цивілізації, аксіологічного значення набуває охорона таємниці. Одним із пріоритетів постмодерної держави є забезпечення рівного захисту прав усіх, без винятку, володільців таємниці (держави, колективу, особи) та пошук ефективного правового регулювання інституту таємниці шляхом вдосконалення законодавства про кримінальну відповідальність. Законотворчий досвід іноземних держав у сфері кримінально-правової охорони таємниці безсумнівно сприятиме утвердженню України як суверенної незалежної правової та демократичної держави.

Кримінально-правовий аналіз зарубіжних країн дозволить осмислити важливість охорони інституту усиновлення (удочеріння) з боку держави та вирішити питання про доцільність її скасування в Україні. Адже, на сьогоднішній день, серед вітчизняних політиків посилюються настрої щодо внесення змін у сімейне та кримінальне законодавство: пропонують відмінити інститут таємниці усиновлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В українській юриспруденції кримінально-правові дослідження окремих видів таємниці знаходимо у працях В. В. Гальцевої, В. К. Грищука, О. Е. Радутного, Д. Ю. Кондратова, С. В. Красноголовця, В. О. Навроцького, Ю. Б. Хім'яка, С. О. Харламової та ін.

Проте процеси реформування кримінальної юстиції України вимагають нових ґрунтовних досліджень у сфері охорони таємниці (таємниці усиновлення, в тому числі), котрі б відображали сучасні правові концепції, міжнародно-правові стандарти із прав та свобод людини і громадянина, а також позитивний досвід іноземних держав.

Постановка завдання. Метою даної роботи є дослідження таємниці усиновлення (удочеріння) в кримінальному законодавстві окремих іноземних держав, що полягає у: вивченні іноземного законодавства із кримінально-правової охорони таємниці усиновлення; аналізі видів об'єктів складів злочинів, пов'язаних із посяганням на

таємницю усиновлення; здійсненні пропозицій із використання позитивного досвіду іноземних держав задля вдосконалення законодавства України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кардинально різні підходи іноземних держав спостерігаємо у вирішенні питання про законність розголошення таємниці усиновлення, що полягає в усному чи письмовому повідомленні будь-якої особи про факт усиновлення (удочеріння) когось, а також у повідомленні особи, котру усиновили (удочерили), про те, що її батьки є усиновителями (удочерителями). Державами як цілковито схвалено розголошення даної інформації (Італія, США), так і визнано кримінально-караним (Іспанія, Росія, Австрія, Швейцарія, Грузія, Латвія та ін.). Хоча слід визнати, що кожен із законодавчих підходів іноземних держав містить раціональне підґрунтя (право дитини знати своїх біологічних батьків; криміналізація діяння як попередження тяжких наслідків для усиновлених і усиновителів – самогубство, психологічні та фізичні захворювання, розлади у сім'ї тощо).

Не однаковими є й погляди на таємницю усиновлення в середині групи держав-прибічників кримінальної відповідальності за її розголошення. Адже відомості про усиновлення в одних державах розглядають як професійну таємницю (Кримінальний кодекс (далі – КК) Австрії, Швейцарії, Голландії, Польщі, Молдови), в інших – як особисту, сімейну таємницю (КК Іспанії, Грузії, Білорусії, Латвії, Росії).

Як відомо, в основі інституту професійної таємниці лежать відомості, що становлять сімейну та особисту таємницю, захищені від розголошення правовими заборонами, в тому числі й нормами кримінального права. За порушення даних «табу» кримінальній відповідальності підлягають особи, зобов'язані у законодавчому порядку берегти конфіденційну інформацію щодо певного факту усиновлення (удочеріння) та про котру вони обізнані у зв'язку із їх професійною діяльністю. Адже не є достатнім у діяльності представників професій, що мають справу із таємницею усиновлення, встановлення лише моральних чи етичних заборон на розголошення відомостей, що є даною таємницею (секретарів суду, помічників суддів, суддів, лікарів, медсестер, адвокатів, службовців органів опіки та піклування, дитячих будинків тощо). Та й характер і ступень шкоди, що може бути завдана суспільним відносинам, у результаті такого розголошення, свідчать про доцільність застосування до винуватців саме кримінально-правових покарань.

У дисертаційному дослідженні С. В. Меркулова виділяє наступні основні ознаки професійної таємниці: 1) відомості, що становлять професійну таємницю, були довірені або стали відомі представнику певної професії у зв'язку з виконанням ним своїх професійних обов'язків; 2) особа, якій були довірені конфіденційні відомості у зв'язку із здійснюваними нею професійними обов'язками, вживає заходів з охорони їх секретності; 3) заборона на поширення конфіденційної інформації встановлена законом або іншим нормативно-правовим актом; 4) неправомірне розголошення конфіденційних відомостей може спричинити несприятливі наслідки для власника інформації та його правонаступників [5, с. 8].

Кримінальне законодавство Голландії, одне із небагатьох, котре суспільні відносини у сфері охорони таємниці виділяє родовим об'єктом злочину і бере за основу об'єднання певних кримінально-правових норм у окремий розділ – Розділ XVII КК Голландії «Розголошення таємниці». Законодавцем професійна таємниця як безпосередній об'єкт злочину прописана у складі злочину, передбаченому ч. 1 ст. 272: «Особа, що умисно розголошує таємницю, котру вона або знає або повинна обґрунтовано припускати, що зобов'язана зберігати у зв'язку із посадою, професією чи законною

вимогою, підлягає ув'язненню не більше одного року або штрафу четвертої категорії» (Голландське законодавство за кримінальне правопорушення передбачає шість категорій штрафів. Четверта категорія штрафу – двадцять п'ять тисяч гульденів) [9, с. 373]. Із фрази аналізованої статті «...що зобов'язана зберігати у зв'язку із посадою, професією чи законною вимогою» можна твердити про те, що: 1) безпосереднім об'єктом аналізованого нами складу злочину є будь-яка професійна таємниця (банківська, лікарська, адвокатська, нотаріальна, журналістська, таємниця судового засідання тощо), а отже, й професійна таємниця, в основі котрої лежать відомості про факт конкретного усиновлення (удочеріння); 2) суб'єктом розголошення таємниці може бути як спеціальний (особа, котра «зобов'язана зберігати у зв'язку із посадою, професією»), так і загальний (особа, котра «зобов'язана зберігати у зв'язку із ... законною вимогою») суб'єкти [9, с. 373].

Доцільно звернути увагу й на іншу норму КК Голландії, а саме норму ч. 1 ст. 317 (розд. XXIII «Вимагання і шантаж») [9, с. 397]. Вона передбачає кримінальну відповідальність за шантаж, одним із способів вчинення котрого є розкриття таємниці (у тому числі, й особистої, сімейної – таємниці усиновлення). Вчинення шантажу загрожує суспільним відносинам, насамперед, у сфері охорони права власності (основний безпосередній об'єкт складу злочину), а також – у сфері охорони честі, гідності, свободи, таємниці (додатковий обов'язків безпосередній об'єкт складу злочину). Спеціальна ж норма, що передбачає кримінальну відповідальність за розголошення відомостей, які становлять таємницю усиновлення, – відсутня у голландському законодавстві.

У Швецькому кримінальному законодавстві теж нема спеціальних норм, котрі б безпосередньо стосувались кримінально-правової охорони таємниці усиновлення. Хоча у Частині 1 Глави 4 «Злочини проти свободи та суспільного порядку» КК Швеції передбачено кримінальну відповідальність за «незаконний примус», шляхом поширення про особу «відомостей, що паплюжать» (ст. 4) [14, с. 42-43], та – за злочинні діяння, спрямовані на порушення «приватної таємниці» (ст. ст. 9 – 9-с) [14, с. 46-47], а також у Главі 9 «Про шахрайство та іншу небезпечну поведінку» – за вимагання, шляхом «незаконного примусу» (ст. 4) [14, с. 75]. Вважаємо, що розголошення приватної таємниці підпадає під поняття «незаконний примус». У згаданих нами нормах шведського законодавства приватна таємниця, в тому числі, й таємниця усиновлення (удочеріння) прописані як додатковий обов'язковий безпосередній об'єкт.

Аналіз ч. 1 та ч. 2 ст. 199 КК Іспанії дає підстави твердити, що законодавець в межах конфіденційної інформації виділяє: чужі таємні відомості, що стали відомі особі у зв'язку із її посадовим становищем; чужі таємні відомості, що стали відомі особі у зв'язку із виконанням своїх трудових відносин; секрети інших осіб, охорона котрих є професійним обов'язком особи [3, с. 161].

Законодавство Іспанії визнає кримінально-караним діяння посадової особи або державного службовця, що полягає в умисній і без необхідних повноважень згоді або дозволі на доступ до секретної документації, зберігання котрої покладено на них у зв'язку із зайнятими посадами (ст. 415 КК Іспанії). Відповідальність настає і за розкриття секретів або інформації посадовою особою або державним службовцем, що стала відомою у зв'язку із займаною посадою і котра не може бути розголошена (ч. 1 ст. 417 КК Іспанії), а також за розголошення ними секретів приватної особи (ч. 2 ст. 417 КК Іспанії). Кримінально-правовий захист професійної таємниці містить норма ст. 199-8 КК Іспанії [3, с. 161].

Кримінальне законодавство Грузії містить дві правові норми, присвячені відомостям, що становлять сімейну таємницю: 1) загальну – у ст. 157 КК Грузії

«Посягання на особисту або сімейну таємницю» (гл. XXIII «Злочини проти прав і свобод людини») та 2) спеціальну – у ст. 175 КК Грузії «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)» (гл. XXIV «Злочини проти сім'ї та неповнолітніх») [10].

Норма ст. 157 КК Грузії «Посягання на особисту або сімейну таємницю» [10] предметом злочину визначила будь-які відомості, що є особистою чи сімейною таємницею, а норма ст. 175 КК Грузії «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)» [10] – лише ті, що охоплюються поняттям «таємниця усиновлення». У той же час ч. 2 ст. 157 КК Грузії [10] виокремлює предметом злочину (як кваліфікуючу ознаку складу злочину) будь-який витвір (матеріальну форму), за допомогою поширювання котрого відбувається незаконне використання або поширення сімейної чи особистої таємниці.

Склади злочинів, передбачені ст.ст. 157 і 175 КК Грузії, є «двооб'єктними». Їх основний безпосередній об'єкт злочину – це суспільні відносини у сфері охорони права на особисту та права на сімейну таємницю як важливих прав людини (ст. 157 КК Грузії) [10] та суспільні відносини у сфері охорони інтересів сім'ї (нерозголошення таємниці усиновлення) та нормальні фізичне, психічне формування і розвиток дитини (ст. 175 КК Грузії) [10].

Грузинський законодавець факультативний додатковий безпосередній об'єкт злочину у нормі ст. 157 КК Грузії та ст. 175 КК Грузії прописує однаково [10]. Його роль виконують законодавчо встановлений порядок виконання службовими особами та працівниками своїх повноважень, що впливають із ввіреної їм особистої чи сімейної таємниці (таємниці усиновлення – в ст. 175 КК Грузії) [10], а також життя, здоров'я особи, інші охоронювані законом блага.

Як і грузинське законодавство, законодавство Латвії, Білорусії, Росії поруч із групою злочинів проти основних (конституційних) прав і свобод людини та громадянина (гл. XIV КК Латвії [11], гл. XIX КК Росії [13], гл. XXIII КК Білорусії [12]) у самостійну групу виокремлює злочини проти сім'ї та неповнолітніх (гл. XVII КК Латвії «Злочинні діяння проти сім'ї та неповнолітніх» [11], гл. XX КК Російської Федерації «Злочини проти сім'ї та неповнолітніх» [13], гл. XXI КК Білорусії «Злочини проти устрою сімейних відносин та інтересів неповнолітніх» [12]), включивши до неї розголошення таємниці усиновлення. Цим і підкреслено державами важливість охорони інституту сім'ї, прав та інтересів дитини саме кримінально-правовими нормами.

Побудова об'єкта злочину ст. 155 КК Росії [12] є досить схожою на побудову об'єкта злочину, описаного у ст. 175 КК Грузії [10]: основний безпосередній – суспільні відносини у сфері охорони інтересів сім'ї (нерозголошення таємниці усиновлення) та нормальні фізичне, психічне формування і розвиток дитини, а додатковий – таємниця усиновлення; порядок виконання службовими особами та працівниками своїх повноважень, що впливають із ввіреної їм особистої чи сімейної таємниці; життя, здоров'я, гідність дитини.

У кримінальному законодавстві Латвії та Білорусії розголошення таємниці усиновлення є «однооб'єктним» складом злочину (ст. 169 КК Латвії [11] та ст. 177 КК Білорусії [12]). Його безпосередній об'єкт – суспільні відносини у сфері охорони інтересів сім'ї (нерозголошення таємниці усиновлення) та нормальні фізичне, психічне формування і розвиток дитини. Таку конструкцію вважаємо не цілком вдалою. Адже у повсякденному житті розголошення відомостей, що становлять таємницю усиновлення, здійснюється як пересічною людиною, котрій відома конфіденційна інформація про усиновлення, так і особою, збереження таємниці усиновлення котрою є її

професійним чи службовим обов'язком. Переконані, вчинення даного злочину спеціальним суб'єктом злочину підриває довіру до діяльності тих чи інших органів та установ, до авторитету професій, що безпосередньо дотичні до відомостей із усиновлення, та свідчить про більшу суспільну небезпечність, ніж це здійснено пересічною особою, тобто загальним суб'єктом злочину. Тому цілком виправдано визнавати розголошення таємниці усиновлення, котре вчинене спеціальним суб'єктом злочину, кваліфікуючою ознакою аналізованого нами складу злочину, а порядок виконання службовими особами та працівниками своїх повноважень, що впливають із ввіреної їм особистої чи сімейної таємниці – факультативним додатковим безпосереднім об'єктом даного складу злочину. Як це законодавчо визначено в КК Грузії (ч. 2 ст. 175) [10].

Здійснивши аналіз норм законодавства держав-прибичників кримінальної відповідальності за розголошення таємниці усиновлення, варто згадати й про кримінально-правову охорону таємниці усиновлення в Україні – ст. 168 КК України «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)» (розд. V «Злочини проти виборчих, трудових та інших особистих прав і свобод людини і громадянина») [4].

У науково-практичних коментарях до ст. 168 КК України переважає позиція, що «основним безпосереднім об'єктом розголошення таємниці усиновлення є інтереси сім'ї та дітей (їх всебічний фізичний, психічний та соціальний розвиток), котрих було усиновлено, а додатковим факультативним безпосереднім об'єктом можуть виступати життя, здоров'я особи, встановлений порядок виконання службовими особами своїх повноважень, інші блага» [6, с. 446].

У дисертаційному дослідженні В. В. Гальцової виділено наступні види об'єктів складу злочину «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)»: родовий об'єкт – суспільні відносини, що забезпечують захист та реалізацію конституційних прав і свобод людини й громадянина; видовий об'єкт – суспільні відносини, що забезпечують нормальний розвиток і функціонування сім'ї та виховання неповнолітніх; безпосередній об'єкт – суспільні відносини в сфері сім'ї, що складаються з приводу усиновлення (удочеріння) дітей-сиріт і забезпечення збереження цього акту влаштування дітей у таємниці [1, с. 3-4].

Вважаємо, що основним безпосереднім об'єктом у складі злочину «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)» виступають суспільні відносини у сфері охорони саме права на таємницю усиновлення (ч. 1 ст. 168 КК України) [4], посягання на котре може призвести до порушення інтересів як: 1) усиновителів («особа має право на таємницю перебування на обліку тих, хто бажає усиновити дитину, пошуку дитини для усиновлення, подання заяви про усиновлення та її розгляду, рішення суду про усиновлення» [8]), так і 2) усиновлених («дитина, яка усиновлена, має право на таємницю, в тому числі і від неї самої, факту її усиновлення» [8]). Дане їх право чітко визначено нормою Сімейного кодексу України (ст. 226 «Право на таємницю усиновлення») [8].

Суспільні відносини у сфері охорони порядку виконання службовими особами та працівниками своїх повноважень, що впливають із таємниці усиновлення, – є додатковим факультативним безпосереднім об'єктом розголошення таємниці (ч. 2 ст. 168 КК України) [4]. Цим український законодавець схожий із грузинським: вчинення злочину спеціальним суб'єктом посягає водночас на дві групи, охоронюваних законом, суспільних відносин та свідчить про більшу суспільну небезпечність вчиненого. Роль додаткового факультативного безпосереднього об'єкта злочину виконують також відносини у сфері охорони права на життя, здоров'я, гідності тощо.

Як і В. В. Гальцева, вважаємо за необхідне окремо розрізняти злочини, що заподіюють шкоду суспільним відносинам, котрі забезпечують нормальний розвиток і функціонування сім'ї та виховання неповнолітніх, як самостійну групу злочинів, та їх склади (злочинів) розмістити у новому розділі, назвавши його «Злочини проти сім'ї та неповнолітніх». Саме у цьому розділі має знаходитись і склад злочину «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)». Підтвердженням доцільності запровадження даної новели у кримінальне законодавство України є ідеї концепції ювенальної юстиції, міжнародне законодавство про права дитини [2] та законодавство іноземних держав (Грузії, Латвії, Росії, Білорусії та ін.), що передбачають в національній правовій системі спеціальних державно-правових інституцій, котрі б максимально враховували права та інтереси дітей. «Дитині законом або іншими засобами має бути забезпечений спеціальний захист і надані можливості та сприятливі умови, які дозволили б їй розвиватися фізично, розумово, морально, духовно і в соціальному відношенні здоровим і нормальним шляхом та в умовах свободи і гідності. При виданні з цією метою законів головним міркуванням має бути найкраще забезпечення інтересів дитини» – звучить один із принципів Декларації прав дитини ООН. «Необхідно розробити спеціальні процедури ювенальної юстиції» – знаходимо в Указі Президента України від 15 лютого 2008 р. № 311/2008 [7].

Висновки. Таємниця усиновлення як об'єкт кримінально-правової охорони присутня в усіх, за незначним винятком (наприклад, Італія, США), іноземних державах. Відомості про усиновлення в одних державах розглядають як професійну таємницю, в інших – як особисту, сімейну таємницю.

Спеціальні норми, що безпосередньо стосуються кримінально-правової охорони таємниці усиновлення, присутні у державах, де її розголошення розглядають самостійним злочином, а ознаки його складу прописують в окремому розділі (наприклад «Злочини проти інтересів сім'ї та неповнолітніх»).

У конструкції складів злочинів таємниця усиновлення переважно виконує роль додаткового обов'язкового безпосереднього або додаткового факультативного безпосереднього об'єктів складу злочину; рідше – основного безпосереднього. Суспільні відносини із таємниці усиновлення є основним безпосереднім об'єктом злочинів у державах, де розголошення таємниці усиновлення є самостійним складом злочину, або де суспільні відносини у сфері охорони таємниці (загалом, а не окремого її виду) виступають родовим об'єктом.

Основним безпосереднім об'єктом у складі злочину «Розголошення таємниці усиновлення (удочеріння)» виступають суспільні відносини у сфері охорони права на таємницю усиновлення (ч. 1 ст. 168 КК України) [4], посягання на котре може призвести до порушення інтересів усиновителів й усиновлених.

В Україні необхідно окремо виділяти злочини, що заподіюють шкоду суспільним відносинам, котрі забезпечують нормальний розвиток і функціонування сім'ї та виховання неповнолітніх, як самостійну групу злочинів, та їх склади (злочинів) розмістити у новому розділі КК, назвавши його «Злочини проти сім'ї та неповнолітніх». Це обумовлено, насамперед, процесами із впровадження в державі ювенальної юстиції.

Список використаних джерел

1. Гальцова В.В. Кримінальна відповідальність за розголошення таємниці усиновлення (удочеріння) та незаконні дії щодо усиновлення (удочеріння) : аналіз складів злочинів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / В.В. Гальцова ; Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». – Х., 2012. – 20 с.

2. Декларація прав дитини ООН від 20 листопада 1959 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_384.
3. Ершов М.А. К вопросу об уголовно-правовой защите профессиональной и служебной тайны / М.А. Ершов // Вестник Нижегородской академии МВД России. – 2010. – № 2 (13). – С. 160-164.
4. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25-26. – Ст. 131.
5. Меркулова С.В. Уголовно-правовая охрана профессиональной тайны специальность : автореф. дисс. на соискание уч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 – уголовное право и криминология ; уголовно-исполнительное право / С.В. Меркулова. – Нижний Новгород, 2007. – 25 с.
6. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка. – 7-е вид., переробл. та доп. – К. : Юридична думка, 2010. – 1288 с.
7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України» від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів : Указ Президента України від 8 квітня 2008 р. – № 311/2008 // Урядовий кур'єр. – 17 квітня. – 2008. – № 72.
8. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 21-22. – Ст. 135.
9. Уголовный кодекс Голландии / науч. ред. Б. В. Волженкин : [пер. с англ. И.В. Мироновой]. – [2-е изд.]. – СПб. : Изд-во «Юрид. центр Пресс», 2001. – 510 с.
10. Уголовный кодекс Грузии : принят 22 июля 1999 г. ; введен в действие с 1 июня 2000 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.law.edu.ru/norm/norm.asp?normID=1241370>.
11. Уголовный кодекс Латвийской Республики : принят 8 июля 1998 г. ; введен в действие с 1 апреля 1999 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.law.edu.ru/norm/norm.asp?normID=1243424>.
12. Уголовный кодекс Республики Беларусь : 9 июля 1999 г. № 275-3 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://etalonline.by/?type=text®num=НК9900275#load_text_none_1_.
13. Уголовный кодекс Российской Федерации 24 мая 1996 г. № 63-ФЗ (ред. от 03.02.2015 г.) [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.ug-kodeks.ru/>.
14. Уголовный кодекс Швеции / науч. ред. Н.Ф. Кузнецова, С.С. Беляев : [пер. на русс. С.С. Беляева]. – [2-е изд.]. – СПб. : Изд-во «Юрид. центр Пресс», 2001. – 320 с.

Вислоцкая Т. Ю. Тайна усыновления (удочерения) в уголовном законодательстве отдельных иностранных государств

Исследована уголовно-правовая охрана тайны усыновления в законодательстве отдельных иностранных государств. Осуществлен анализ видов объектов составов преступлений, связанных с посягательством на тайну усыновления. Акцентировано внимание на уголовно-правовых нормах государств, в которых сведения об усыновлении трактуются как семейная, частная тайна. Обоснована целесообразность отнесения разглашения тайны усыновления (удочерения) к преступлениям против семьи и несовершеннолетних.

Ключевые слова: тайна усыновления, объект преступления, профессиональная тайна, преступления против семьи и несовершеннолетних, иностранное законодательство.

Vyslocka T. Yu. Confidentiality of an adoption in the criminal law of some foreign countries

This paper focuses on criminal legal protection of confidentiality of adoption in the criminal law of some foreign countries. The present study analyzes types of objects of the crimes connected with infringement of secret adoption. The emphasis has been placed on criminal law of countries in which there is family or privacy secret of information of adoption. The expediency of attribution divulgation of the secret of the adoption to the crimes against family and minors is substantiated.

Key words: confidentiality of adoption, object of the crime, professional secrecy, crimes against family and minors, foreign law.

